

DET MOTSTRÄVIGA MEDIET

Rodney talar

Jag var lika skeptisk som vilken normal människa som helst en där morgonen för fjorton år sedan, när jag lastade in Rodney, min katt, i hans transportbur för att ta honom till den holistiska veterinärkliniken, där ett medium tog emot djur. Jag hade en del problem med Rodney som min vanliga veterinär inte kunde avhjälpa och, tänkte jag, varför inte försöka med mediet? Det verkade lite galet, och jag kände mig en aning dum, men vad hade jag att förlora? Hur som helst, så kunde jag säkert få mig ett gott skratt.

På den tiden trodde jag, precis som några av er nu kanske tror, att spiritistisk verksamhet antingen är humbug eller något högtidligt och mystiskt, där det vimlar av häxor som bränner rökelse och kusliga häxor med kristallkulor. Jösses, vilken överraskning jag skulle få!

Gladys, mediet, hade inte tjock eyeliner, guldringar i öronen eller rasslande armband med berlocker. Hon liknade mer en mormor från landet än en spåkvinna. Var det ketchupfläckar hon hade på kjolen? Jag var förbryllad.

När jag tog fram Rodney ur transportburen och satte ner honom på det kalla metallbordet framför henne, ylade han inte som ett billarm eller hoppade ner från bordet, vilket var hans normala reaktion hos veterinären. I stället satt han alldeles stilla och granskade lugnt Gladys. Han verkade faktiskt förvånad över att se henne. Hon besvarade hans blick.

“Vad gör du?” viskade jag till henne.

“Jag pratar med honom”, svarade hon bestämt.

Dum måste skämta! ville jag skrika. Inga vesvärjelser? Inga svepande armrörelser? Inget tungomålstalande? Min nyfikenhet tog överhanden över min skepticism.

“Vad säger han?” viskade jag.

“Jag frågade honom vad som är hans favoritmat, och han säger kyckling.”

Bra gissat, tänkte jag. Visst kunde Rodney sätta i sig ganska mycket färsk kyckling, men vilken katt tycker inte om kyckling? Vilken dumbom som helst hade kunnat räknat ut det.

“Nu frågar jag honom vilken favoritplats han har i huset”, sade hon. Återigen gjorde Gladys ingenting annat än tittade på den lilla katten, som förbluffad besvarade hennes blick.

Svaret måste ha kommit snabbt: “Han säger att han tycker om att sitta på ryggstödet till en orange stol som står så att man kan se ut genom ett fönster. En stol i läshörnan.”

“Det stämmer precis”, flämtade jag. När Rodney var inomhus, planterade han sig på ryggstödet till den persikefärgade fåtöljen i läshörnan.

“Fönstret i läshörnan vetter mot trädgården med den lilla vita hunden”, sade Gladys.

“Vilken hund?” frågade jag.

“Tvärs över gatan från ert hus finns det en liten hund bakom ett staket. Rodney tycker om att reta den där lilla hunden. Han går fram och tillbaka framför staketet för att få hunden att skälla.”

Jag kastade en misstänksam blick på honom. Det fanns faktiskt en liten vit terrier bakom ett staket tvärs över gatan, men jag kunde inte drömma om att Rodney gick dit. “Plågar du den där hunden?”
morrade jag åt honom.

“Han är mycket självupptagen”, fortsatte hon. “Han säger att kvinnor alltid kommenterar de gulliga, gula tecknen han har på huvudet. Han älskar kvinnor. De har talat om för honom att han är riktigt vacker.”

Mina käkar gav ifrån sig ett otäckt klapprande ljud, när jag tappade hakan. Min pojkväns sekreterare hade hälsat på oss bara helgen innan, och hon hade gjort stor affär av Rodney. Hon hade berömt de tre små ränderna på hans huvud och hade använt ordet vacker.

Jag tog ett djupt andetag och gick rakt på sak: “Men varför går han från dörr till dörr och jamar?” frågade jag.

“Han jamar bara vid de fönster där det finns andra katter. Han tror att om han ropar på dem, så kan de komma ut och leka. Han känner sig ensam.”

Svaret var så tydligt, att jag kände mig ganska dum. Inte en endaste gång hade det fallit mig in att han inte jamade åt grannarna utan åt grannarnas katter.

“Men... men... hur kan jag få honom att sluta med det, innan vi blir utsparkade från vårt hus? Jag står ut med att hålla honom instängd, men när jag släpper ut honom, så skriker han”, pep jag.

“Skaffa en katt till. Han känner sig ensam. Han vill inte vara den enda katten”, fräste hon. Hon kunde inte veta att Rodney var den enda katten hemma; ändå tilltalade hennes recept mig inte. En katt tycktes vara mer problem än jag hade räknat med – din lilla mistluren på fyra ben hade redan fått oss utsparkade från vår senaste lägenhet; nu hotade bostadsrättsföreningen i vårt nya hus att ge mig och min några decimeter höga Pavarotti respass... igen. Hur skulle jag ens kunna fundera på att ha en katt till?

”Viste du att grannarna matar honom?” fortsatte hon.

“Va? Vilka grannar?”

“Grannarna med de två små flickorna. Han går till dem. Flera av dina grannar släpper in honom och ger honom mat.” Jag kände grannarna med de två små flickorna, men jag hade ingen aning om att de bjöd in min katt på middag.

“Det är därför han inte har verkat särskilt hungrig på sista tiden.”

Jag kastade en försiktig blick åt Rodney's håll. Han hade satt sig på det kalla bordet. Han var lugn och belåten, och man kunde inte ta fel på uttrycket i hans lilla kattansikte: han log. Han höll äntligen på att få övertaget över mig, vilket han alltid tyckte att han borde ha. Vid det här laget hade det konstiga med kommunikationen försvunnit, och jag ställde ogenerat frågor, liksom en utländsk ambassadör med en riktigt snabb tolk.

“Fråga honom varför han kissar på mina kläder”, sade jag.

“Han vill inte att du ska resa bort och lämna honom ensam. Det enda sättet för honom att uttrycka sin ilska är att kissa på dina kläder.” Detta var otroligt. Jag hade ett jobb som reklamfotomodell, och jobbet tvingade mig att ibland resa bort på helgerna, och då brukade jag ha på mig en speciell uniform. När jag kom hem på söndagskvällen och tömde min resväska, brukade jag lägga alla kläder jag haft med mig i en hög på golvet, där min uniform blandades med veckans övriga smutstvätt. Sedan blev jag ofta distraherad av andra sysslor. Senare brukade jag hitta klädhögen utströdd över hela golvet. Rodney hade skilt ut min uniform från högen med smutstvätten på golvet, och då kissade han i stället direkt i min nypackade väska. På så sätt upptäckte jag inte förrän jag packade upp min väska i Palm Springs att allt jag hade tagit med mig var blött och att min uniform stank på långt håll.

“Han tycks känna uniformen jag har på mig när jag är borta. Hur i all världen kan han veta vilka kläder jag har på mig i arbetet?” frågade jag.

“Han bara gör det”, svarade hon.

”Varför slippar han ut varje gång när jag reser bort? Han tycks till och med vara mörkrädd. Fråga honom varför han får panikattacker och skriker klockan tre på natten. Fråga honom varifrån han kommer”, bad jag enträget.

“Han säger att han bodde i ett industriområde i Van Nuys, där det fanns många herrelösa djur. Folk brukade sätta ut mat åt katterna i garden. Det var fullt med kartonger och maskiner och en massa olja på marken. Han blev instängd i magasinet på nätterna och frös och var hungrig. Enda sättet att få mat var att yla.”

“Så han är verkligen rädd för mörkret? Och han får klaustrofobi?”
frågade jag.

“Bara på nätterna”, säger han.

“Stackars liten”, kuttrade jag och klappade honom på huvudet. Det här körklaringen kastade ett helt nytt ljus över vårt dilemma. Den kunde inte ha varit vettigare. Jag hade hittat Rodney på ett hem för herrelösa djur, som låg i katternas slumkvarter. Den lilla operakatten hade sjungit en serenad för mig så snart jag kom in i rummet. När jag petade på hans bur, var hans nos så närgången, att det kändes som om jag tittade in i pipan på ett hagelgevär. Han var inte min typ. Jag letade efter en Marlon Brando med päls, inte efter en Woody Allen. Men när jag hade lyft upp honom, gjorde han något jag aldrig tidigare varit med om. Han lindade sina små framben runt halsen på mig som om de vore två piprensare. Han sträckte fram sitt lilla ansikte mot mitt och kysste mig på munnen. Det var den mest avsiktliga kyss jag någonsin fått i mitt liv. Det var så lilla gulröda friaren fick mig på fall. Visst var han bara en högljudd, spetsnosig sak med rött huvud, en vanlig modell som jag kallar katternas Honda Civic, men han hade något visst.

“Vad tycker han om mig?” frågade jag.

“Han älskar dig. Han säger att han älskar sin matte.”

På senare tid hade Rodney uppträtt aggressivt mot min pojkvän. Om Benjamin rörde vid mig inför honom, kunde han gå till hätskt angrepp och sedan springa ut ur rummet. Så jag måste fråga: “Vad tycker han om min pojkvän?”

Hennes svar blev: “Han är mycket svartsjuk. Han tycker att han borde ha dig alldeles för sig själv. Ibland önskar han att din pojkvän bara ska gå sin väg. Äh, tänkte jag, det önskar jag också ibland.

När jag hade betalat mediet hennes 35 dollar—ett futtigt pris för att vända upp och ner på ens värld—sträckte jag mig fram för att sätta tillbaka den lilla katten i hans transportbur och märkte att min relation till honom redan hade förändrats. Jag var mer försiktig med honom än vanligt. Han var inte längre bara ett litet sällskapsdjur som förde oväsen. Han var en intelligent varelse med egna, distinkta tankar och känslor, en varelse som kunde iaktta och handla i enlighet med sina iakttagelser, en varelse som kunde resonera.

Under hela resan hem var stämningen i bilen laddad mellan oss. Jag hade aldrig sett Rodney så nöjd och belåten. För första gången var han riktigt lugn. Han hade äntligen fått säga sin mening, och jag hade varit med om den mest mirakulösa händelsen i mitt liv—jag hade hittat en människa som kunde tala med en katt. Himmel och pannkaka! Vilken värld! Hela min tillvaro hade förändrats på ett ögonblick.

Amelia Kinkade

Hur Man Talar Med Djuren Och Får Svar

Sidor 14-19

(Det amerikanska originalets titel: **Straight From The Horses's Mouth** © Amelia Kinkade, 2001—Översättning Marianne Kristoffersson.)

ISBN: 91-46-18329-9